

[Inge Krogh]

konflikter, men jeg tror ikke, det er nogen løsning at separere børn fra forældrene. Det må i hvert fald være ledsaget af en intens rådgivning, og formålet må være at få børn og forældre til at forstå hinanden.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne takke for modtagelsen af dette forslag, specielt fra socialdemokratiets, SFs og de radikales ordførere. Så vidt jeg kan høre, borger det for – om man kan bruge det udtryk – at i hvert fald punkt 1 og punkt 2 uden videre kan gennemføres, og at der vil være meget stor åbenhed med hensyn til at diskutere de ting, vi har trukket frem i punkt 3 og punkt 4.

Ministerens kommentarer til forslaget synes jeg ikke giver så stor anledning til at takke, og jeg synes i virkeligheden, det stod i en sørgelig kontrast til ministerens svar i spørgetiden umiddelbart før på fru Annelise Gutfredsens spørgsmål om vold her i samfundet. Der blev hældt meget udmærket vand ud af ørerne i den spørgetid, og ministeren sagde bl.a., at vi måtte lægge vægt på de præventive opgaver, når det drejede sig om volden. Der måtte sættes ind over en bredere front, og ikke mindst i familierne måtte der sættes ind.

Når vi så kommer til præventivt at sætte ind, især med bistand til familierne, når det drejer sig om noget så afgørende som volden mod børn, hvor vi ved, at volden bliver tillært, og at næsten alle, der senere havner som voldskriminelle, er blevet gennemtvævet som børn, så har vi pludselig den totale afvisning ud fra nogle fordomme om, at man ikke skal blande sig i familiernes forhold. At fortælle på skånsom vis i myndighedsloven, at det ikke hører til almindelig børneopdragelse at bruge fysisk magt, eller at give børnene en separationsret på op til 14 dage i krisituationer, mens tingene kan komme en lille smule i ro, betragter ministeren og med ham regeringspartierne ordførere – uden undtagelse, så vidt jeg forstår – som grove indgreb i familiens indre forhold.

Men hvad er alternativerne? Ja, det er tvangsfjernelse, som vi ved. Der har været skrevet meter efter meter i de sidste uger om, at antallet af tvangsfjernelser øges og øges og øges med de vilkår, der i dag gives børnefamilierne, og disse forslag om at oprette krise-

centre og at give en meget kortvarig separationsret, der kan tage den værste luft ud af ballonen i den allermost tilspidsede situation, er lige præcis noget, som tager sigte på at undgå det, som samfundet ellers skrider til, nemlig tvangsfjernelse, som vi i hvert fald alvorligt mener er den ynkeligste af alle løsninger, når det drejer sig om de konflikter, der er mellem børn og deres forældre.

Vi er ganske enige med fru Aase Olesen i, at hensigten med det, vi skal gennemføre her, må være at hjælpe familierne og ikke tage parti eller diktere. Men det, samfundet gør i øjeblikket, er jo netop – måske ikke at tage parti, men så er det imod begge parter i hvert fald – at diktere bl.a. tvangsfjernelse.

Jeg synes også, det er en besynderlig argumentation, at det vil være indblanding i familiens indre forhold, hvis man siger noget om revselsesretten eller separationsretten. Præcis den samme begrundelse kunne justitsministeren bruge for at sige, at man ikke ville blande sig i, at den stærkere part stadig væk tævede sin ægtefælle, eller at den stærkere part i gamle dage med rette og uden at kunne dømmes derfor tævede sit tyende. Det er kun, fordi det er børnene, at det nu pludselig bliver drejet ind under den dogmatiske forestilling, at det ville være indgreb i familiens suverænitet, hvis børn skal beskyttes via lovgivningsmagten.

Ministeren talte om, at det kunne blive en camoufleret straffebestemmelse, som udvidede straffeområdet. Vi har – det har vi sagt meget tydeligt – ikke noget ønske om, at dette skal føre til øgede sanktioner, og jeg vil gerne sige det tydeligere endnu med konkrete eksempler.

Jeg tror, vi alle sammen følte det som en forbedring, da man for 7–8 år siden indførte en anmeldelsespligt for alle, der havde med børn at gøre, skolelærere, socialrådgivere osv., hvis de fik kendskab til, at disse børn var udsat for overlast. Jeg er i dag betydeligt mere i tvivl om, hvorvidt det var en forbedring, fordi samfundet kun møder med én eneste ting i disse sager, nemlig straffesanktioner, ikke nogen form for hjælp til familierne.

Må jeg komme med et konkret eksempel, som forhåbentlig kan få håret til at rejse sig på hovedet af folk: en pige kommer til Døgnkontakten. Hun kan ikke være hjemme og er meget lidt åben, men efter længere tid